

Arrest

**nr. 53 688 van 22 december 2010
in de zaak RvV X /IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 21 december 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 december 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, beide aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 december 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 december 2010 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GARDIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaten loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 mei 2002 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 mei 2002 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 28 mei 2002 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 juli 2002 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Hiertegen stelde verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State dat bij arrest van 13 december 2005 werd verworpen.

1.4. Op 15 september 2003 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

1.5. Op 15 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 16 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"(...)

in toepassing van art. 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en) : De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt in een actualisatie aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 1.2 alsmede 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene heeft inderdaad een lange asielprocedure doorlopen zoals aangegeven in criterium 1.2 van de instructie en heeft ook een verblijf van meer dan vijf jaar in het licht van criterium 2.8A. De instructie vermeldt echter duidelijk dat: "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid...".

Betrokkene is schuldig aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en hij werd tot 37 maanden waarvan 12 maanden met uitstel veroordeeld door het Hof van Beroep van Gent op 20.10.2010. Omwille van het ernstige karakter en de recente aard van de feiten, kunnen wij besluiten dat betrokkene een actueel gevaar voor de openbare orde betekent en dat een uitsluiting (van regularisatie) omwille van deze feiten van openbare orde gerechtvaardigd is.

Het feit dat betrokkene sinds 2002 in België verblijft, geïntegreerd is, het Nederlands en Frans machtig is, werkbereid is, een uitgebreide vrienden- en kennisenkring heeft uitgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Zoals net hierboven aangegeven wordt betrokkene uitgesloten van regularisatie omwille van ernstige feiten van openbare orde.

Wat betreft de motivering dat betrokkene niet verwijderbaar zou zijn en het feit dat hij erkend werd als staatloze persoon.

Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze door het Hof van Beroep te Gent dd. 08.12.2008 kan tevens niet weerhouden worden. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan waarom zijn staatloosheid op zich een grond zou kunnen zijn voor een verblijfsregularisatie. Bovendien dienen wij op te merken dat het Verdrag van New York betreffende de status van staatlozen van 28.09.1954 geen automatisch verblijfsrecht geeft op basis van een loutere erkenning als staatloze.

Uit het feit dat betrokkene niet zou kunnen gerepatriëerd worden, kan niet afgeleid worden dat betrokkene niet vrijwillig de nodige stappen zou kunnen ondernemen om zich in regel te stellen met de vereisten van de Belgische immigratiewetgeving. Betrokkene heeft ter ondersteuning van zijn asielaanvraag dd. 23.05.2002 een legitimatiebewijs als ontheemde uit Kosovo voorgelegd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (cgvs) betwist betrokkenes identiteit als ontheemde uit Kosovo niet zoals blijkt uit de beslissing inzake betrokkenes asielaanvraag (zie beslissing weigering van verblijf dd 23.07.2002).

Betrokkene stelt dat hij niet in het bezit is van zijn originele identiteitsdocument, het legitimatiebewijs als ontheemde uit Kosovo, en dat hij daardoor niet de nodige identiteitsdocumenten van de ambassade kan verkrijgen, en bijgevolg niet verwijderbaar zou zijn. Hij beweert dat zijn origineel legitimatiebewijs door het CGVS werd ingehouden tijdens het asielverhoor. Echter, het CGVS neemt altijd een kopie van de originele documenten die de kandidaat-vluchteling voorlegt en geeft de originele documenten steeds terug aan betrokken kandidaat-vluchteling.

Wat betreft de vrees voor ernstige schade die een terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf zou verhinderen: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Dat de bevoegde asielinstanties, zoals blijkt uit de beslissing van 23/07/2002 door het CGVS, geen geloof kunnen hechten aan de ingeroepen herkomstlandproblemen. Dat, zonder voorleggen van enig bewijs van het tegendeel, het niet mogelijk is aan deze zelfde verklaringen in huidige procedure wel geloof te hechten.

Wat betreft de medische problematiek van betrokkene. Uit het medisch advies van de controlearts van 13.12.2010 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij behandeling (medicatie) neemt. De controlearts merkt verder op dat de precieze aard en ernst van de aandoening niet gespecificeerd werden en het blijkt ook niet dat hij een specialist consulteerde.

Op basis van de beschikbare medische gegevens stelt de controlearts dat de aangehaalde medische aandoening, hoewel deze beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst aangezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in het land van verwijzing, met name Kosovo.

De controlearts stelt verder dat er geen medische contra-indicatie is om te reizen.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van verwijzing

Aangezien behandeling en opvolging voor de aandoening beschikbaar is, stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen

Verwijzend naar een schrijven dd. 18/9/2009 van dr. Valdet Hashani van het Ministerie van Volksgezondheid in Kosovo : hieruit blijkt o.a. dat er in Kosovo geen publieke ziekteverzekering is maar dat de geneesmiddelen van de essentiële geneesmiddelenlijst gratis verstrekt worden aan alle Kosovaarse burgers naargelang noodzaak.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

*Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
(...)"*

1.6. Op 16 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding te dien einde. Verzoeker werd hiervan op 16 december 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Met toepassing van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet de zich noemende (...) het grondgebied van België verlaten (...).

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING (2)

Artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 7, eerste lid, 3: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde W.(...) V.(...) H.(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden (...) om de volgende reden

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

- Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

- Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

(...)"

2. Over de rechtsmacht van de Raad

2.1. De bestreden beslissing houdt ook een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepaling enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat.

De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Krachtens artikel 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) kan slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De drie onderscheiden voorwaarden vereisen een afzonderlijke beoordeling opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen. Verzoeker dient dan ook én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen.

3.2.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze bepaling dient zo te worden geïnterpreteerd dat verzoeker zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel zeer concrete gegevens moet aanvoeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen nadeel ondergaat of kan ondergaan (RvS 26 oktober 2001, nr. 100.400). Het moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002., nr. 107.797).

3.2.2. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich in het onderdeel *“II.2. Omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* tot het nadeel dat hij zou ondervinden bij tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Met zijn bewering dat beide beslissingen met elkaar verbonden zijn, die de raadsman van verzoeker ter terechtzitting herhaalt, maakt hij geenszins concreet aannemelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan opleveren en maakt hij evenmin duidelijk waaruit dit nadeel zou bestaan.

3.2.3. Uit het ontbreken van een uiteenzetting omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgt dat, wat de eerste bestreden beslissing betreft, niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen voor zover deze betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

3.2.4. Gelet op wat voorafgaat, wordt het verzoekschrift verder enkel behandeld voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

3.3.1. Conform vaste rechtspraak van de Raad van State is er slechts sprake van een ernstig middel wanneer het middel ontvankelijk en gegrond lijkt na een eerste onderzoek van de gegevens waarover in het stadium van de schorsingsprocedure kan worden beschikt. Gelet op hun inhoudelijke verbondenheid worden de door verzoeker aangevoerde middelen, voor zover ze betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing, gezamenlijk behandeld.

3.3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker betoogt als volgt:

“De redelijkheidstoetsing is de toetsing naar het al dan niet bestaan van een wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van een beslissing. (L. OPDEBEEK en M. VAN DAMME, Beginselen van behoorlijk bestuur, die Keure, Brugge, 2006, p 15)

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (Juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

Zowel in de beslissing dd. 15 december 2010 waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9 lid 3 VW werd afgewezen als in het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gesteld dat verzoekende partij door zijn veroordeling wegens betrokkenheid bij de handel in verdovende middelen een actueel gevaar voor de Openbare veiligheid zou uitmaken.

Geen van beide beslissingen motiveert evenwel waarom zou moeten worden aangenomen dat er van een actueel gevaar voor de openbare orde sprake zou zijn.

De bestreden beslissing gaat immers volkomen voorbij aan het feit dat verzoekende partij zijn straf heeft uitgezeten. Voor deze feiten heeft verzoekende partij dan ook zijn bestraffing ondergaan van verdere feiten is geen sprake.

In het arrest van het Hof van Beroep wordt bovendien het ontradend aspect van de bestraffing benadrukt, de straf wordt opgelegd om dergelijke feiten in de toekomst in ieder geval te vermijden.

Daarenboven werd een gedeelte van de straf met uitstel opgelegd. Dit heeft enerzijds een ontradend effect, immers het uitstel geldt voor 5 jaar, indien nieuwe feiten gepleegd worden kan dit ten allen tijde worden herroepen. Anderzijds wordt het uitstel van de bestraffing enkel toegekend indien het Hof van oordeel is dat verbetering mag worden verhoopt.

Ten andere moet worden opgemerkt dat verzoekende partij een blanco strafregister had en dat buiten deze ene veroordeling geen onderzoeken hangende zijn. Er kan dan ook geenszins worden geargumenteed dat verzoekende partij gekend zou staan als een doorwinterde crimineel.

Integendeel, uit het hele dossier is gebleken dat verzoekende partij zich uitmuntend heeft weten te integreren, dat hij steun geniet uit alle hoeken, dat hij de taal spreekt en werkwilgig is. Uit frustratie omtrent de aanslepende onzekerheid inzake zijn verblijfssituatie en het feit dat hij geen tewerkstelling mag opnemen heeft verzoekende partij zich door de verkeerde personen laten meeslepen en heeft hij een misstap begaan. Hij is hiervoor ter verantwoording geroepen en heeft zijn straf ondergaan.

Dat verzoekende partij zich enkel heeft laten meeslepen en geenszins de spijfiguur was met betrekking tot de feiten, blijkt evenzeer uit het feit dat hij van alle beklaagden het minst streng bestraft werd.

In deze omstandigheden kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekende partij een actueel gevaar zou vormen voor de openbare orde. Integendeel, de mogelijkheid tot herroeping van het uitstel

ten belope van 12 maanden dat als een zwaard van Damocles boven het hoofd van verzoekende partij blijft hangen, laat het tegendeel vermoeden.

Minstens kunnen gereede twijfels bestaan omtrent het gevaar voor de openbare orde.

Gelet op de concrete elementen van het dossier, de uitstekende integratie, de staatloosheid, de werkbereidheid, de inspanningen om de taal te leren, de medische problematiek,... dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing kennelijk disproportioneel voorkomt.

Bovendien gelet op de voorgenoemde concrete elementen en de enorme impact van de bestreden beslissing, zou minsten mogen verwacht worden dat in een deugdelijke en afdoende motivering omtrent het gevaar voor de openbare orde wordt voorzien.

Dat een enkele verwijzing naar het arrest van het Hof van Beroep te Gent geenszins afdoende is spreekt voor zich. Het middel komt gegrond voor."

In een tweede middel voert verzoeker met betrekking tot de tweede bestreden beslissing de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt het volgende in dit middel:

"(...) Een en ander heeft uiteraard evenzeer gevolgen voor de andere beslissing, met name het bevel om het land te verlaten met terugleiding naar de grens. Immers, werd vastgesteld dat verzoekende partij het land niet kan verlaten om zich naar zijn herkomstland te begeven.

Dat verzoekende partij naar de grens zou moeten worden geleid is al helemaal absurd en in tegenspraak met de eerder genomen beslissing. Bovendien, in de motivering omtrent de terugleiding naar de grens wordt gesteld dat verzoekende partij niet met zijn middelen kan vertrekken, waar in de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9 lid 3 VW werd afgewezen wordt geoordeeld dat verzoeker zich steeds vrijwillig in regel zou kunnen stellen.

De contradictie binnen de beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9 lid 3 VW werd afgewezen evenals tussen de twee bestreden beslissingen is dan ook niet te overzien.

Ook de beslissing met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is dan ook volstrekt onredelijk en onzorgvuldig."

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker oppert hierin het volgende:

"Volkomen ten onrechte gaat de bestreden beslissing waarbij de aanvraag tot machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9 lid 3 VW werd afgewezen vlotjes over het feit dat verzoekende partij werd erkend als staatloze.

Het bevel om het grondgebied te verlaten maakt al helemaal geen melding van deze nochtans essentiële omstandigheid.

Ten onrechte wordt verzoekende partij dan ook het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Immers, naar waar zou hij moeten trekken met geen enkel land heeft hij een juridische band.

De beslissing tot terugleiding naar de grens raakt dan ook kant noch wal. Immers, naar welke grens zou men verzoekende partij terugwijzen hij heeft geen officieel herkomstland.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten in het deel omtrent de vrijheidsberoving krachtens art. 7 lid 3 voorziet dat verzoekende partij moet worden vastgehouden teneinde van zijn nationale overheden een doorgangsbewijs te bekomen, terwijl bij arrest met gezag (en kracht) van gewijsde werd vastgesteld dat verzoekende partij dat verzoekende partij geen nationale overheid heeft

Verzoekende partij, die onverwijderbaar is, wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bovendien werd één en ander reeds met zoveel woorden uiteengezet in de aanvulling van het verzoekschrift krachtens art. 9 lid 3 VW dd. 12 april 2010. De aldaar weergegeven motivering is overigens ook in casu aan de orde en werd geenszins weerlegd: (...)

Deze overwegingen worden door de bestreden beslissing zondermeer ter zijde geschoven zonder in een deugdelijke motivering te voorzien. Het spreekt voor zich dat een dergelijk handelswijze volstrekt onaanvaardbaar is, en een manifeste schending van de beginselen van behoorlijk bestuur uitmaakt."

3.3.3. Verzoekers vierde, vijfde en zesde middel bevatten kritiek op de eerste bestreden beslissing. Gelet op wat in punt 3.2.1 tot 3.2.4. werd gesteld, is de behandeling van deze middelen niet langer relevant.

3.3.4. Het eerste middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert, aangezien verzoeker niet uiteenzet hoe de tweede bestreden beslissing het recht

op een eerlijk proces, vervat in artikel 6 van het EVRM zou schenden. Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor verzoekers derde middel, tenminste voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoeker deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr. 165.291).

3.3.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.6. Het proportionaliteitsbeginsel is een concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel. Dit beginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.3.8. Het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens werd genomen op basis van artikel 7, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet. Hierin wordt het volgende gestipuleerd:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

Zo de Minister of zijn gemachtigde het nodig acht, kan hij, in dezelfde gevallen, de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...)”

3.3.9. De tweede bestreden beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat verzoeker enerzijds niet over de vereiste documenten beschikt en anderzijds geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

3.3.10. De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing bijgevolg niet enkel is gestoeld op het actuele gevaar voor de openbare orde, maar tevens op de vaststelling dat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt. De Raad stelt vast dat verzoeker hiertegen niets inbrengt. Dit motief volstaat conform artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet om deze beslissing naar recht te schragen.

3.3.11. In zoverre verzoeker meent dat er tegenstrijdigheden bestaan tussen beide bestreden beslissingen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing ervan. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betekent het feit dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard geenszins dat een terugkeer naar zijn land van herkomst *“volstrekt uitgesloten”* is. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd immers ontvankelijk verklaard omdat hij beantwoordde aan de criteria uit de instructie en niet omwille van zijn beweerde onverwijderbaarheid. Ook waar verzoeker een tegenstrijdigheid meent te zien tussen de suggestie uit de eerste bestreden beslissing dat hij vrijwillig de nodige stappen kan ondernemen om zich in regel te stellen en de vaststelling die de tweede bestreden beslissing met betrekking tot de terugleiding

schraagt, met name dat verzoeker niet met zijn eigen middelen kan vertrekken, kan hij niet worden bijgetreden. Verzoeker verwacht immers motieven in verband met het bekomen van identiteitsdocumenten met motieven in verband met zijn financiële situatie. Hierin kan in elk geval geen schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur worden gelezen.

3.3.12. Voor zover verzoeker kan worden bijgetreden waar hij stelt dat niet uitdrukkelijk rekening werd gehouden met zijn hoedanigheid van staatloze bij het bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat het ontbreken van deze vermelding geen invloed heeft op de rechtsgeldigheid van deze beslissing. Deze beslissing bevat immers ook een motivering in verband met de openbare orde zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de erkenning van de status van staatloze automatisch tot gevolg heeft dat aan verzoeker, die geacht wordt een gevaar te vormen voor de openbare orde, niet langer een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen worden afgeleverd of dat hij niet naar de grens zou kunnen worden teruggeleid. Het feit dat verzoeker niet langer de nationaliteit heeft van zijn land van herkomst verschaft hem geen verblijfsrecht op Belgisch grondgebied en betekent evenmin dat hij niet opnieuw zou worden toegelaten op het grondgebied van het land waar hij destijds geboren is of waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven. Verzoeker levert absoluut geen bewijs van zijn beweerde onverwijderbaarheid. De Raad wijst in dit verband ook op artikel 31 van het verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van Staatlozen, waarin de nationale veiligheid en de openbare orde als uitzonderingen op het principiële uitwijzingsverbod voor staatlozen worden vermeld. Zoals reeds aangegeven, is de tweede bestreden beslissing mede ingegeven door redenen van openbare orde, waardoor niet kan worden ingezien welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat er niets over zijn staatloosheid werd vermeld in de tweede bestreden beslissing.

3.3.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitging van onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van de gedane vaststellingen de tweede bestreden beslissing te nemen. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke motieven. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheids- of het proportionaliteitsbeginsel.

De middelen, aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing, zijn ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.14. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, hebben betrekking op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en zijn niet van aard om bovenstaande beoordeling van zijn vordering tot schorsing om te buigen.

3.4. Uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

dhr. F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

F. TAMBORIJN